

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010055
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3820010055.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému J. R., nar. XX.XX.XXXX v R., okres R., trvale bytom Y. XXX, okres T. X., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písm. c) Tr. zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 16. marca 2021 odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 06. októbra 2020 pod sp. zn. 3T/12/2020 a jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného J. R. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 06. októbra 2020 pod sp. zn. 3T/12/2020, na podklade obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 04. februára 2020 pod č. k. 2Pv 374/19/3307-7, doručenej okresnému súdu dňa 06. februára 2020, bol obžalovaný J. R., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného z trestného činu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojho syna J. R., nar. XX.XX.XXXX a dcéry S. R., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 9P 51/2017 zo dňa 12.12.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 04.04.2018, bol zaviazaný prispievať na výživu syna sumou vo výške 80,- eur a na dcéru S. R. sumou vo výške 70,- eur mesačne do posledného dňa mesiaca predchádzajúceho mesiaca, za ktorý sa výživné poskytuje, do rúk matky S. R., nar. XX.XX.XXXX, napriek tomu si vyživovaciu povinnosť úmyselne neplnil v Y., okres T. X. a všade tam, kde sa zdržiaval, v období od 7.5.2019 do 6.10.2020 tým, že hoci je od 17.01.2017 do súčasnej doby zamestnaný na pracovnú zmluvu, vyživovaciu povinnosť zamestnávateľovi nenahlásil, zaplatil len výživné vo výške 2147,06 eur, čím zostal poškodenej S. R. dlhovať na výživnom sumu vo výške 409,94 eur a uvedeného konania sa dopustil, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T 49/2019 zo dňa 23.04.2019, právoplatným dňa 15.05.2019, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1,3 písmeno b) Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Za tento trestný čin bol obžalovaný J. R. odsúdený podľa § 207 odsek 3 Tr. zákona za použitie § 38 odsek 2 Tr. zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok prvostupňového súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení napadol odvolaním obžalovaný J. R.. V písomnom odôvodnení poukázal na to, že okresný súd nesprávne vyhodnotil listinné dôkazy ako i svedeckú výpoveď S. R., pretože podľa jeho názoru sa

osobne snažil posilať výživné, ktoré mu bolo okrem toho sťahované exekútorom z jeho príjmu podľa jeho ekonomickej situácie v akej bol. Nevie, čo tým matka maloletých detí získa, keď bude vo výkone trestu odňatia slobody a nedostane od neho žiadne výživné. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku niekoľkokrát konštatuje, že je vlastníkom osobného motorového vozidla značky Toyota Paseo, ktoré potrebuje pri dochádzaní do práce, ale súd nevie, že ho kúpil od kamaráta za sumu -430,- € na splátky po 20,- € mesačne. Matka maloletých detí mu okrem iného nedovoľuje styk s deťmi a preto nie je ani s nimi v kontakte. V súčasnej dobe je bez zamestnania s evidenciou na úrade práce s tým, že podnikol kroky na zníženie vyživovacej povinnosti na maloleté deti na čo najmenšiu sumu. Pokiaľ ide o zostatok dlhu na výživnom v sume -409,94,- €, túto uhradil prostredníctvom pošty poštovou poukážkou, ktorej fotokópiu príkladá. Preto navrhol, aby odvolací Krajský súd v Trenčíne napadnutý rozsudok zrušil vo výrokoch o uloženom nepodmienečnom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a uložil mu ho ako podmienený.

K písomnému odôvodneniu odvolania obžalovaného sa prokurátorka Okresnej prokuratúry Prievidza písomne do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu nevyjadřila.

Krajský súd pri nariadení verejného zasadnutia písomne vyzval obžalovaného, aby preukázal svoje tvrdenie o úhrade zostatku na dlhu na výživnom za žalované obdobie v sume -409,94,- €, keďže v prílohe písomného odvolania sa žiadne potvrdenie o úhrade (fotokópia ústrižku poštovej poukážky) nenachádzalo tak ako obžalovaný tvrdil a aby preukázal tiež úhradu bežného výživného na maloleté deti za mesiace november 2020 až marec 2021. Obžalovaný do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu na túto písomnú výzvu, hoci mu bola doručená spolu s upovedomením o termíne verejného zasadnutia tak prostredníctvom pošty ako na dožiadanie políciou, nereagoval. Písomne bola vyzvaná aj matka maloletých detí S. R., aby sa písomne vyjadřila k úhrade predmetného zostatku obžalovaného dlhu na výživnom a k plateniu bežného výživného obžalovaným. Z jej vyjadrenia zo dňa 10. marca 2021 vyplynulo, že obžalovaný zostatok na dlhu výživného v sume -409,94,- € neuhradil nič a bežné výživné platí nepravidelne.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa konalo v neprítomnosti obžalovaného za splnenia všetkých procesných podmienok § 293 odsek 5 Tr. poriadku, v rámci konečného návrhu uviedla, že vzhľadom k tomu, že obžalovaný doposiaľ v celom rozsahu nepreukázal úhradu zostatku na dlhu na výživnom na maloleté deti a ani bežné výživné na ne ďalej riadne neplatí, navrhuje jeho odvolanie ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Matka maloletých detí - S. R., ktorá sa ustanovila na verejné zasadnutie odvolacieho súdu v rámci svojich procesných práv potvrdila, že obžalovaný skutočne doposiaľ konštatovaný zostatok dlhu na výživnom na maloleté deti neuhradil a z bežného výživného za mesiac novembra 2020 až marec 2021 zaplatil výživné iba za mesiace december 2020 a januára 2021. Obžalovaný má okrem toho ešte dlh na výživnom za predchádzajúce obdobie v sume cca -5.000,- €, z ktorého doposiaľ uhradil iba cca -700,- €.

Krajský súd, ako odvolací súd na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené 22. januára 2021, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky, ktoré bolo podané oprávnenou osobou a včas podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. marca 2021 za splnenia všetkých procesných podmienok pre jeho vykonanie, preskúmal postupom podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným v odvolaní napadnutých výrokov o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku 1 Tr. poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 odsek 10 a 12 Tr. poriadku a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Prvostupňový súd svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o výpoveď obžalovaného J. R., ale predovšetkým aj o svedeckú výpoveď S. R., matky maloletých detí, ktorá na svojich usvedčujúcich výpovediach zotrvala v priebehu celého trestného konania i listinné dôkazy, o vierohodnosti ktorých nie sú žiadne pochybnosti

a rovnako ani o zákonom spôsobe ich vykonania. Svoje skutkové zistenia vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade správne zistil, že obžalovaný J. R. spáchal skutok, ktorý primerane, bez narušenia skutkovej totožnosti ustálil ku dňu jeho rozhodovania spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd preto dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného, keďže boli jednoznačne vyvrátené vyššie uvedenými dôkazmi a pritom správne vyhodnotenými okresným súdom. Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako prvostupňový súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal súd prvého stupňa a na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybne usvedčujú obžalovaného J. R. zo spáchania žalovaného skutku.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu prvostupňový súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného J. R. ako úmyselného prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písm. c) Tr. zákona, pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež presvedčivo a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako súd prvého stupňa, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku.

Pochybenie zo strany prvostupňového súdu nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o treste odňatia slobody a určenom spôsobe jeho výkonu. Prvostupňový súd pri skúmaní existencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností správne dospel k zisteniam o neexistencii poľahčujúcich ale ani priťažujúcich okolností a i k správnej aplikácii ustanovenia § 38 odsek 2 Tr. zákona. Za existencie vyrovnaného počtu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností potom trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 207 odsek 3 Tr. zákona (odňatie slobody v sadzbe od 1 roka do 5 rokov), bez zákonnej úpravy podľa § 38 odsek 3 alebo odsek 4 Tr. zákona, vo výmere pri dolnej hranici zákonnej sadzby- 14 mesiacov, je trestom primeraným a zákonným. Zodpovedá totiž všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 odseku 1 a 4 Tr. zákona a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencii, pričom uložený trest odňatia slobody ako ďalší trest v zmysle § 43 Tr. zákona v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením aj morálneho odsúdenia konania obžalovaného spoločnosťou. Prvostupňový súd teda správne uložil trest odňatia slobody spojený s jeho bezprostredným výkonom, čo obligatórne zodpovedá vzhľadom na ustanovenie § 49 odsek 2 Tr. zákona (skutok spáchaný počas plynutia určenej skúšobnej doby podmieneného odsúdenia za inú trestnú činnosť obžalovaného), čo však súd prvého stupňa mal tiež vyjadriť v rozsudku aj v napadnutom výroku o treste. Správnym bolo tiež zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu, t. j. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaný J. R. nebol pred spáchaním žalovaného skutku vo výkone trestu odňatia slobody a iné prísnejšie zaradenie podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona nie je ani podľa odvolacieho súdu nevyhnutné.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výrokom o treste a preto v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného, ktoré mali odôvodňovať uloženie miernejšieho, podmieneného trestu odňatia slobody, teda nespojeného s jeho bezprostredným výkonom nemohol akceptovať. Pre úplnosť krajský súd dodáva, že obžalovaný, u ktorého pripadala do úvahy aplikácia účinnej ľútosti podľa § 86 odsek 1 písm. a) Tr. zákona (zánik trestnosti) však takúto možnosť nevyužil, hoci bol počas celého priebehu trestného konania, už od prípravného konania opakovane o takejto možnosti poučovaný. Naopak, obžalovaný v rámci odvolacích námietok uviedol nepravdu ohľadom úhrady zostatku na dlhu na výživnom, čo potvrdila matka maloletých detí S. R. a potvrdil to i sám obžalovaný, ktorý na výzvu krajského súdu svoje nepravdivé tvrdenie nepreukázal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e sťažnosť prípustná.